

[Justitsministeren.]

telsen ændret, saaledes at dette ikke skal ske.

Det ærede 16de landstingsvalgte Medlem (Godskesen) mente, det var lidt fremmed for os Jurister at se en Bestemmelse om, at det er Fogeden i den Retskreds, hvorunder den rekvirerende Kommune hører, der skal godkende Fordringerne som egnede til Udpankning. Det kan der naturligvis være noget i, men det kan jo ikke nytte at holde sig til gamle Regler; denne Bestemmelse er hele Grundlaget for, at man kan faa den praktiske Ordning, man har tilstræbt, og derfor har jeg gerne stillet Forslag om den.

Desuden omtalte det ærede 16de tingvalgte Medlem § 5 og var glad over den Regel, at Sognefogeden eller Pantefogeden eller Fogeden kan modtage og kvittere for Restancen, uanset at Betaling ikke sker under en formelig Udpantningsforretning; derimod kan Fogeden ikke give Henstand, men hvis Skyldneren vil have Henstand, maa han henvende sig til Kreditor kommunen. Saa rejste det ærede Medlem det Spørgsmaal: Hvis nu Skatterestanten kommer med et kontant Afdrag uden dog af Sognefogeden at begære nogen Erklæring om Henstand, altsaa vil betale det kontante Afdrag uden noget som helst Vilkaar eller Forbehold, hvad skal saa Sognefogeden gøre? Jeg er ganske overbevist om, at Sognefogder, som er praktiske Folk, og som ser Pengebeløbet foran sig, ikke vil være i Tvivl. Sognefogeden skal gøre een Ting: han skal tage de kontante Penge; saa har han dem, og derved har han delvis opfyldt sin Opgave. Og derefter maa Restanten saa henvende sig til Kreditor kommunen og paaberaabe sig den for Dagen lagte gode Villie, som har givet sig Udslag i Betalingen af et Afdrag, som Motivering for, at der vises ham en velvillig Imødekommenhed med nogen Henstand; men den maa Kommunen selv træffe Afgørelse om. Saaledes tror jeg, at det maa forløbe; men hvis det ærede Medlem skulde have Ret i, at det ikke er ganske tydeligt udtrykt i Forslaget, kan vi jo nok faa det ændret paa dette Punkt.

Endelig udtalte det ærede Medlem sin Tilslutning til den Tanke, at vi nu skal have en endelig Retsplejelov, altsaa saa endelig, som menneskelige Ting nu en Gang kan være, og spurgte mig derfor, om jeg ikke kunde tænke mig at udelade hele Lægdommerspørgsmaalet af Forslaget til Retsplejeloven. Jeg maa dertil svare, at den Imødekommenhed kan jeg ikke godt vise det ærede Medlem, hvad det ærede Medlem vel ogsaa selv var klar over. Jeg kan ikke gøre

det netop af den Grund, at jeg anser det for nødvendigt, at Lægdommerspørgsmaalet bliver løst, inden Retsplejeloven kan vedtages i en saadan Skikkelse, at man kan sige, at den er endelig. Thi hvis man nu gik hen og vedtog en Retsplejelov, i hvilken Lægdommerspørgsmaalet ikke var løst, tror jeg, at Spørgsmaalet vilde leve videre og bestandig kræve sin Løsning, og da det jo er overordentlig indgribende i hele den kriminelle Retspleje, vilde det i en nær Fremtid medføre mange betydelige Ændringer i Retsplejeloven. Derfor anser jeg det for nødvendigt, at vi faar dette med, naar vi skal vedtage et Forslag til en Retsplejeordning, som vi tør gaa ud fra kan blive i almindelig menneskelig Forstand endelig.

Det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Veistrup) tænkte sig Muligheden af, at vi helt kunde undvære en Fogedkendelse, som godkendte, at Skatterestancen var moden til Udpankning. Det tror jeg ikke vi kan. For en saa alvorlig Ting som Foretagelsen af en Udpankning maa man virkelig have tilvejebragt et Retsgrundlag.

Endvidere udtalte det ærede Medlem, at Pantefogder behøvede man vist ikke ret mange af, da Sognefogderne nok kan overkomme Udpankningerne i Landkommunerne. Jeg mener dertil at kunne svare, at hvis det ærede Medlem havde sagt: i de almindelige, normale Landkommuner, havde han haft Ret; men der er adskillige Landkommuner, som efterhaanden er blevet saa store, fordi der ligger en Stationsby i dem, eller fordi de ligger som Nabokommuner til en Købstad eller til Hovedstaden, at det er uoverkommeligt for Sognefogeden at besørge Udpankninger.

Det ærede Medlem har ganske Ret i, at det, der tilstræbes ved dette Lovforslag, er en Simplificering af hele den Sag, det omhandler, og jeg takker det ærede Medlem, fordi han mente, at denne Opgave ogsaa løses ved Forslaget.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Jensen-Stevns: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.